

Dada, 30 rokov, Košice

(Ne)obyčajný piatkový večer

Je pol siedmej večer. Mal by som si švihnúť, ak si nedám pozor, zase prídem neskoro. Čím to je, že sa mi to v poslednej dobe stáva tak často ? Vždy som na tých, čo meškajú nadával. Dnes som jedným z nich. Ale nie dnes večer ! Dnes prídem určite na čas. Aké to tam asi bude ? To je trápne zbytočná otázka. Bude to také, ako vždy. A i prekvapenia, ktoré si teraz nedokážem vymyslieť, vlastne ani nebudú prekvapeniami. Bude to proste presne také, ako vždy. Začínam si na to zvykať. A pri tom by stačilo... To je jedno ! Teraz na takéto filozofovanie nie je čas. Mimochodom si to určite hovoria aj oni.

Pozriem sa do zrkadla. Všetko je v poriadku. Určite sa ma tam vonku nikto nezľakne. Chvíľu sa pozastavím pred obrazom samého seba. Šibalsky sa na mňa usmeje. „Ešte stále to máš. Stále by si sa vedel draho predať, keď nič iné nevyjde, stále tu je alternatíva. Bež von a už si to!“ Smutné, že si to už neviem povedať sám. Musí ma o tom presvedčať prázdny odraz v zrkadle. To je jedno, teraz nie, nie je na to čas. Vybehnem z kúpeľne a z prahu dverí chodby sa lúčim so sestrou a jej priateľom. Ivana kdesi v kuchyni zohrieva večeru.

- „Daj si so mnou jeden na cestu. Od strýka z Moravy !“, povedal Roman a rukou ukázal na dva „kalíštesy“ - ako ich s obľubou zvykne volať – po okraj plné číro zlatou slivovicou.

Rovno mi nalial. Možno si je až príliš istý. Má na to i pádny dôvod. Keby som mu teraz povedal, že nebudem asi sa ma opýta, či som chorý. Sám sa nad tým pousmejem. Áno, niet sa čomu čudovať. Štrngli sme si a oba vypili do dna. Bola dobrá.

Nastupujem do autobusu. Prišiel ako na zavolanie, ani som sa nestihol pozrieť, kedy mi to má prísť. K Starým časom to mám na sedem zastávok. Je dosť času na rozjímanie. Vždy ma fascinovalo cestovať autobusom. Skúmať tváre cudzincov. Všetci niekam idú. Kam asi ? Pre niektorých je to určite nejaké bežné rutinné miesto, iní cestujú iste za spestrením a odreagovaním po pracovnom týždni, tak ako práve ja. Je to na mne vidieť ? Možno áno, možno vo mne je poznať tú radosť, akú máme dnes večer my všetci – my ktorí si ideme do mesta niečo vypiť a zabaviť sa. Na niektorých to je vidieť, iní sú ako z kameňa, vôbec ich neviem prečítať. Časom tiež postupne pribúdajú ľudia, ktorí dnes v autobusoch tvoria vlastnú skupinu. Hrajú sa so svojimi chytrými telefónmi, úplne odpojení od sveta. Zo všetkých kategórií je toto tá najnudnejšia. Aká strata času ! Dnes sú v autobuse štyria. Dve slečny na sedadlách hneď veľa mňa, akýsi štyridsiatnik vpredu za vodičom a krížom cez autobus, za harmonikou, sedí tiež nejaká žena. Podľa pohybov rúk hrá na svojom telefóne nejaké moderné tetris. Čo robia ostatní ? Slečny si zjavne s niekým píšu, chlap vpredu niečo číta. Určite to bude jeden z tých chytrákov, ktorí sú vždy v obraze o tom čo sa deje, večne si čítajú skrátene správy o najaktuálnejších udalostiach zo sveta. Oni vždy všetko vedia medzi prvými. Používajú to ako akési univerzálne riešenie na úspešný život. Je to ich sila a radi sa tým pýšia. Možno som zašiel trochu ďaleko. Možno mu trochu krivdím. Ale čumí do toho uprene už dobrých desať minút – odkedy som nastúpil. „Pošta“ – ešte tri zastávky. Ešteže vonku neprší. Dáždnik by som si určite z princípu nevzal a prišiel by som tam ako zmoknuté kura. Je 19:23. Začína nám to o pol deviatej. To som trochu prešvihol. Budem tam určite prvý. Ale to je tisíc krát lepšie ako prísť neskoro a so všetkými sa zrazu zdraviť, priťahovať na seba nechcenú pozornosť. Takto je to určite lepšie. Som hladný. Kedy som naposledy jedol ? Hmm, muselo to byť o jednej. V jedálni som si dal ten hnusný šalát. Mal by som predtým niečo zjesť. Už po tom pol

deci s Romanom cítim, že je svet zrazu krajší. Takto ďaleko nezájdem. A urobím si hanbu ! „Kuzmányho“ – vystupujem.

Na rohu ulice sa zastavím v bufete aby som si kúpil bagetu. Cestou do baru ju akurát stihnem zjesť a nebudem si tak musieť objednávať v bare jedlo. Neznášam to. Trvá mi asi päť minút, než pochopím ako ten ich systém funguje. Malé, stredné alebo veľké menu, výber prílohy v závislosti od menu, nápoj k tomu ale len pre veľké menu, pre malé a stredné sa pripláca... človek by sa z toho zbláznil. Predavačka za pultom vyzerá, že ju práca nebaví ešte viac ako môjho kolegu Števa z kancelárie. Neveril som, že sa to dá.

- „Pre Vás ?!?“ , opýtala sa tak prívetivo, že zrazu nie som až tak hladný.

Mám chuť len tak buchnúť po pulte a povedať „Neviem, nahádzte mi tam niečo dobré“. Keby som jej to takto povedal asi by mi do toho napľula. Pousmial som sa nad tým.

- „Haló !“

- „Pardón. Sedliacka bageta, uhorky, kukurica a olivy. Hmm... stredné menu.“, dostal som nakoniec zo seba, tesne pred tým, ako stihla okomentovať moje váhanie.

Hádzte mi to do tej bagety, ako keby sa za svoj nepodarený život chcela pomstiť tým prílohám. Tie aj tak vyzerajú, že sa im už niekto za niečo pomstil. Stálo ma to 4,30.

Kráčam po širokej pešej časti Masarykovej ulice a jem svoju bagetu. Nie je taká zlá ako vyzerá. Je mi celkom dobre. Určite za to môže strýko z Moravy. Nie je to zlé. Teraz mi je pekne. Teraz by sa dalo len tak si niekam sadnúť a – s niekým - pokecať konečne o niečom zaujímavom, nie o práci, nie o rodine. O čom by to tak malo byť ? Čo ja viem. Hocičo, všetko bude lepšie než nútená debata o tom, čo nezaujímá ani jednu stranu. S kým ? Pre mňa za mňa, aj s cudzincom. S niekým, s kým si nemusím dávať pozor na to, čo poviem a kto si nebude dávať pozor na to, čo predo mnou povie. A možno, možno by sme ani nepotrebovali alkohol. Znie mi to ako utópia. Možno by som sa k tomu ale fakt mal z času na čas dokopať a celý piatkový večer preabstinovať. Človek by zrazu mohol uzrieť nové veci. Dojedol som bagetu. Padla mi tak akurát. Neprejedol som sa ale v žalúdku niečo cítim, bude to aspoň nejaká izolačná vrstva pred tým množstvom alkoholu, ktoré do seba o chvíľu nalejem. Uvedomujem si, že sa na to teším. Nie na kolegov, nie na to, že sa vyrozprávam. Teším sa na ten „druhý stav“ – stav, v ktorom mi bude jedno, čo kto rozpráva, čo si kto myslí. Bude mi o niečo ukradnutejšie, čo si budem myslieť a rozprávať ja. A nejaká vyššia sila mi dodá ten blažený pocit, že vlastne o nič nejde, že to všetko bude dobré. Teším sa na to ! Je to vari hanba? Všetci to tak robia...

Vstupujem do Starých časov. Je niečo po ôsmej. Hneď prvý pohľad namierim na opačný koniec miestnosti, do rohu na vyvýšenej plošine s veľkým stolom. A triafam presne ! Pri stole už sedia Števo a Viktor. Viktor ma hneď zbadal a mávne na mňa rukou. To jeho mávnutie rukou ma vždy vie pobaviť – má v sebe niečo živelne človečenské. Je tak prirodzené, urobí ho vždy tak nonšalantne, že mám pocit, akoby na mňa zakričal : „Čo tam stojíš ako vyjavený ? Tu sme, tu sme všetci ! Tak už poď, nehraj sa na strateného a rovno si po ceste niečo objednaj. Musíme prebrať dôležité veci.“

Sedím za stolom. Števo zase rieši Nemcov. Peniaze, životná úroveň, vyspelá spoločnosť, koľko by za svoju prácu dostal zaplatené u nich – klasické kolečko. Je mi z tých jeho bludov zle. Zároveň som sa naučil celkom slušne ho ignorovať. Za tú dobu som si vybudoval akýsi štít a... Alebo... Alebo si to len nahováram ? Možno som si naňho len zvykol, možno už stihol nakaziť aj mňa a ja sa tu hlúpo

presviedčam, že ho chytré ignorujem. Števo je typický príklad pesimistu, ktorý si myslí, že je realista. A to je hotové nešťastie. Vôbec ma netrápi, že márne svoj život. Nemám ani najmenšiu chuť ho z toho ťahať von a „zachraňovať“ ho – možno sa toho raz ujme nejaká naivná a až po uši zamilovaná žena. Irituje ma ten jeho skreslený názor, jeho presvedčenie, že on vidí pravdu, že je zlá, a že tým, že ju vidí prijal bremeno, ktoré si my smrteľníci nedokážeme uvedomiť. Už len kvôli tomu mu ani neprajem nič lepšie. Má to, čo si zaslúži. Najviac si aj tak ubližuje on sám. Rád sa niekedy zasmejem na jeho historkách, na jeho malých nešťastiach, ktoré tak bezchybne zapadajú do jeho teórie o svete. Čašníčka mi konečne doniesla moju whisky. Vybral som si whisky... je to tvrdé ale ešte to má štýl. Chlastať vodku na teambuildingu by sa niektorým mojím distingvovaným kolegom mohlo zdať neokrôchané. A Viktor má tiež whisky.

- „Na zdravie !“, pozdvihne svoj pohár Viktor.
- „Na zdravie !“

Sú tu už skoro všetci. Šéf pred chvíľou predniesol „slávnostnú reč“. Nebolo to nič revolučné. V podstate makáme všetci dobre, celé oddelenie sme potiahli o kus vpred, napriek neplánovaným škrtom v rozpočte a naším neschopným kolegom z ostatných oddelení. Je viac menej jedno, čo povedal. Hlavné je trafiť sa do myšlienky a očakávania našej svorky, neurobiť hrubú chybu. Ostatné do seba samo nejako zapadne. Prišli sme sa dnes predsa baviť, musel by povedať fakt veľkú volovinu, aby nám tú chuť všetkým pokazil. Je to politika... Nikdy ma to nebavilo. Fascinuje ma však, aká sa v tom skrýva moc. Jeden projekták by mohol pod „dobrým“ šéfom roky budovať kariéru, prakticky prežiť dobrú časť svojho života v domnienke, že robí dobrú vec a je šťastný. Umenie motivovať... A ten istý projekták, na tom istom mieste a s tými istými peniazmi by sa pod „zlým“ šéfom mohol roky trápiť, presvedčený, že urobil zlý výber, aby dal nakoniec sám výpoveď. Prečo sa nevieme motivovať sami? Beriem to ako ich veľké zlyhanie. Ako svoje veľké zlyhanie! Čašníčka prináša môj tretí pohár whisky.

Pomaly mi to stúpa do hlavy. Rozprúdila sa hlučná vrava. Vedľa mňa riešia Viktor, Maťo a Ivo ženy. Na logistike máme teraz dve nové kolegyne. Ani jedna sa mi veľmi nepáči. Teda, určite by som sa dal ukecať, ale nie je to nič výnimočné. Koniec koncov, dospeli k rovnakému názoru aj oni. Už dlho som s nikým neprehodil slovo, začínam sa cítiť trochu trápne. Pýtam sa teda Števa oproti, či ešte stále chodí do posilky. To mu je vodou na mlyn. Mimochodom sa už tiež tváril celkom nepohodlne, ako niekto, kto sa nemá s kým rozprávať.

- „No to by som chcel... ale ten skurvený bicák je stále rozhasený. Už to trvá dva mesiace. Proste všetko, do čoho sa pustím a zapáči sa mi to, sa skončí nejakým takýmto nepochopiteľným fiaskom. Doktor na to samozrejme čumí, ako na zjavenie a očividne vôbec nevie, čo s tým. To som zase natrafil na odborníka. Takže... nie nechodím. Chcel by som ale sa to proste teraz nedá.“
- „Hmm. Asi to chce čas. Možno zmeniť ortopéda, fyzioterapeuta... Treba skúšať, raz sa z toho musíš nejako dostať.“
- „No... Musím ísť na záchod.“, povedal vstávajúc od stola.

Tak, to by bolo. Môžem si dať znova dúšok whisky. Začínam sa cítiť naozaj dobre. Je to tá vzácna chvíľa, to správne množstvo alkoholu v krvi, keď sa človek cíti tak ľahký. Je to chvíľa, keď sa vždy snažím skryť pred pohľadmi ostatných, vyhnúť sa akémukoľvek nadväzovaniu rozhovorov a byť len sám so sebou. Všetko je vtedy ľahšie. Áno, ľahšie, to je to správne slovo! Vždy si vtedy poviem, že sa

predsa len v tom svojom živote bavím, že to stojí za to. To isté si hovorím aj teraz. Netrápi ma, čo bude zajtra. Ako sa vyrovnám s nespočetným množstvom problémov a výziev, ktoré na mňa ešte čakajú. Mám len zrazu pocit, že je všetko tak ako má byť, že bude všetko v poriadku. Akoby som sa zrazu na chvíľu dostal do nejakej inej dimenzie a s nadhľadom sa pousmial nad problémami môjho každodenného života. Ten alkohol dokáže zázraky ! Ale tieto stavy mám niekedy i v úplne triezvom stave. Deje sa to ovšem zriedka. Ani neviem, čo to spúšťa. Mám pocit, ako keby som nad tým vôbec nemal kontrolu, proste mi je odrazu lepšie na svete. Nikdy to netrvá dlho. Vždy to pomaly stúpa, až to dosiahne vrchol, ktorý môže trvať maximálne pár sekúnd. Potom to hneď automaticky klesá. Ale spomienka na takéto chvíle ma niekedy „drží pri živote“ aj niekoľko týždňov či mesiacov. Moje malé chvíľky šťastia... Čo keby som o tom porozprával Števovi ? Myšlienka na to ma celkom pobaví. Áno, to je nápad ! V okamihu by sa to zvrhlo na nejakú prasačinu a na druhý týždeň by o mojich chvíľkach šťastia vedeli i nové kolegyně z logistiky.

- „Ale, ale, preruší moju doznievajúcu nirvánu Kubo. Tu nám niekto dopil pohár a zasnene túži po ďalšom. Čo si dáš ? Ďalšiu whisky ?“
- „Áno. Ešte jednu.“

Kubo je už tiež celkom veselý. Dnes to bude paráda. Máme na to všetci slušne našliapnuté. Okrem šéfa, ten si triezvo dáva ešte len svoje druhé pivo. To je tá zodpovednosť vedúceho. Je celkom normálne, že sa chce vyhnúť tomu, aby sa tu pred polnocou váľal opitý pod stolom. Na druhej strane, bolo by zaujímavé raz mať šéfa, ktorý by to robil a zároveň by si dokázal udržať rešpekt a autoritu. Možno i obdiv ! Bol by to (staro)nový model úspešného šéfa. Muselo by to byť riadne číslo. V každom prípade sa môj šéf poctivo riadi nepísaným pravidlom menežmentu : „Na večierkoch s podriadenými nepi ale dávaj piť ostatným.“ Je to zaručený kľúč k úspechu. Človek sa kadečo podozvedá a keď nie, tak si aspoň upevní autoritu tým, že z času na čas pripomenie zamestnancom nejaké perly z ich vyčítania pod vplyvom alkoholu. Šikovný šéf to ani nemusí pripomínať priamo, pod zámienkou profesionálneho prístupu v práci si to bude obozretne strážiť ako svoje tajomstvo a len z času na čas pohľadom, nevinnou poznámkou či dvojzmyslom vyvolá v zamestnancovi neprijemne štekľivú pochybnosť. Takú, pri ktorej mu hneď naskočí otázka : „Myslel tým ten piatkový večer ?“

Je mi dobre. Ešte stále mi je dobre... Ale práve som minul vrchol. Viem, že odteraz to už pôjde len dole kopcom. Viem, že by som mal prestať. Viem, že presne teraz by som to mal všetko zastaviť. Ale nedá sa to. Nedá sa proste len tak zastať a predĺžiť tento ideálny kompromis, rozťahnuť ho na celý večer. Zastaviť znamená vypadnúť z kola von. Vypadnúť z celého večera, začať sa nudiť, hrať formu a skôr či neskôr odísť s pocitom vyslobodenia. Viem, že zlatá stredná cesta neexistuje. Dnes večer si teda vyberám ostať. A piť ďalej. Musím. „Musíš len zomrieť“, povedala by moja učiteľka telocviku zo základnej. To je tá dnešná sloboda, s ktorou sa vraj šťastne rodíme. Svet neobmedzených možností. Ha ! Slobodu ti nikto nemôže dať, nemôžeš ju zadarmo len tak vyhrať novým zamestnaním, ženou, novou krajinou. Na slobodu musíš dozrieť, musíš si ju vydobíť. Sloboda patrí silným. Pomalým dúškom dopijam svoj štvrtý pohár.

Zdá sa mi akoby niekto zvýšil hlas na neviditeľnom prístroji, ktorý mi v priamom prenose vysielala túto našu piatkovú komédiu. Áno, veci sa posunuli o stupeň vyššie. Telo mám príjemne rozvoľnené. Okolo mňa sa baví na Jarovi, ktorý tu dnes nie je. Jaro je téma na celý večer. Vlastne aj na viac večerov. Je to jeden z tých géniov, ktorí nikdy nemali zmysel pre praktický život. Jaro je veľmi vďačná téma, jeho spoločenské prešľapy v každodennej bežnej komunikácii nám každý týždeň prinášajú už

očakávané pobavenie a rozptýlenie. Práve teraz sa druhý krát rozvádza. Vyzerá to tak, že ho žena oberie úplne o všetko. Najvtipnejšie je, keď o tom rozpráva on sám – hovorí to tak prekvapivo, nenútené a s ľahkosťou, že má človek dojem, že rozpráva príhodu ako cestou do práce zabudol niekde v autobuse dáždik. Žarty na jeho adresu by boli o niečo krutejšie a povýšeneckejšie, keby práve Jaro nebol architektom operačných systémov automatov a poloautomatov pre takmer 80% našich zákazníkov. To všetkých drží na uzde. Väčšina si síce myslí, že je Jaro nejaký ťuťko, ktorému príroda akoby omylom darovala zvláštny talent – kompenzáciu za všetky ostatné oblasti, kde zjavne dosť ubrala – ale jeho know-how v programovaní, od ktorého priamo závisia hodnotiace parametre celej našej skupiny, vzbudzuje obdiv a nedovolí ho otvorene urážať, alebo sa príliš rozčuľovať nad jeho (ne)schopnosťou konštruktívne komunikovať so svojim okolím. Viac krát ho už lanáril pracovať do Nemecka. „Ale prosím ťa, čo by som tam medzi Nemcami robil?“ , odpovedal vždy, keď sa ho pýtali prečo preboha neprijal jednu z tých ponúk. Takáto odpoveď proste každého úplne odzbrojí. A vedenie si s úľavou vydýchne a povie : „Ešteže je tak chytrý v programovaní a tak blbý vo všetkom ostatnom.“ Pomaly sa v pozadí dvíha dobre známy šum. Akési bzučanie, syčanie. Je to alkohol, ktorý postupne preberá kontrolu nad vedením. Sú to moje zmysly, ktoré postupne strácajú zdravý úsudok. Pomaly takto kráčam ďalej. Viem, že ten šum bude teraz silnieť a silnieť. Z barového pultu na mňa hľadí opica. Ticho čaká, čo sa bude diať, pozoruje bujarú zábavu. V jej pohľade ešte s prekvapením pozorujem záblesk triezvej múdrosti, možno výčitku. Čaká... Na čo čaká ? Čo ma je po tom ! Zhlboka sa nadýchnem a pohľadom prejdem z jedného konca nášho stola na druhý. Je to pekné. Musím sa nad tým pousmiať. Akí sme všetci krásni ! Tiež sme opice. Ale ja... ja som uvedomelejšia opica, ako všetci ostatní. Ja sa tu teraz, presne v tejto chvíli, môžem povzniesť nad všetkými a neviditeľnou taktovkou kmitať v rytme veselej vravy. Áno, teraz som ešte dostatočne pri zmysloch, teraz to ešte za tie zvieratá chvíľu potiahnem. Chvíľami v tom hluku dokonca zachytím i nejakú povedomú melódiu. Áno, nebude to náhoda ! Teraz som silný, teraz to všetko počujem novým uchom. Kútikom oka zachytím opicu, sediacu stále v strede barového pultu. Začína hlavou pokyvkávať do rytmu. A akoby sa usmievala. Akoby sa mi začala posmievať. Dopíjam svoj šiesty pohár.

Ivo práve capol čašníčku po zadku. Som už celkom opitý, ale toto by som si nedovolil. To je blbec ! Samozrejme tým celkom pobavil celú skupinu. Zobrala to celkom športovo. Mohol to byť predčasný koniec nášho večera. Možno to bude ešte mať nejaké dozvuky. Prekvapuje ma, že ešte dnes existujú ženy, ktoré za takýto prešľap chlapovi nevylepia rovno facku. „Daj si pohov, dobre !!!“, vyštekla naňho a šla s objednávkou preč. Možno sa šla sťažovať vedúcemu... Náš šéf celkom duchapritomne pokarhal Iva. Je pravda, že je to... ako tomu dnes hovoria... neprofesionálne. Ako by sa dnes večer na svojich synov pozerali naše mamy ? Hmm... Možno by to tiež brali športovo. S vekom slabnú i mamy. A hriechy synov si pod ich vyčítavým pohľadom či hundraním nachádzajú čím ďalej tým častejšie rafinované výhovorky a odôvodnenia. Dnes je nová doba, v práci máme stresy, tlaky... to naši rodičia nepoznali. Človek to musí nejako ventilovať. No a sem tam sa stanú takéto chybičky. Smejem sa na tom s ostatnými. Smejem sa trochu menej a s o trochu pohoršenejším výrazom na tvári. Bude to zajtra ráno stačiť ? Prichádza nový čašník. Ah... je to vedúci.

- „Tak páni, asi máme dosť. Tu mi nikto cirkus robiť nebude ! Pekne si zbalte veci a von !“, povedal hlasno a príkro.

Celý náš stôl stíchol. Urobil to dobre, to sa mu musí nechať. Spozorneli i oba stoly pod našou vyvýšenou plošinkou. Nie je veľmi dobre stavaný. Ale odhodlaný. Tvrdší oriešok... tipoval by som ho presne na ten typ menších, šlachovitých, ale o to vrtkejších a agresívnejších v situáciách, keď ide do

tuhého. To ma ale teraz vôbec netrápi, len nech niečo skúsi, roztrhám ho tu pred všetkými na kusy. Alebo roztrhá on mňa ? To by bola hanba... Len tak sám pre seba sa tomu zasmejem. Všimne si to a zabodne do mňa svoj kamenný pohľad, všetko sa to schýľuje k tomu najhoršiemu. Ale šéf pohotovo vystrelí a osloví ho. Zavedie ho bokom od stola. Vrava okolo nás sa postupne obnovuje a nám začína byť všetkým jasné, že nás z toho dostal. Ukecal to. Po chvíli podíde k Ivovi a niečo mu povie do ucha. Ten vstane a s šéfom sa pripojí k prísne sa tváriacemu vedúcemu. Chvíľu sa ešte dohadujú, Ivo sa potom odpojí, podíde k baru a prihovorí sa čašníčke, ktorej pred chvíľou tak neohrabane prejavil svoj záujem. Práve čapuje pivo. Po chvíli však asi v polovici zastane a s prekříženými rukami chladne hľadí na Iva, ktorý jej tam zjavne naživo komponuje nejakú báseň. Asi po minúte mávne rukou na znak toho, že má už odísť a pustí sa do čapovania nedokončeného piva. Ivo musí tárať riadne žvásty. Chvíľu po tom mi naša obľúbená čašníčka prináša môj deviaty pohár. Ivo je ešte stále pri bare. Všimol si vôbec, že už odišla ?

Šéf odchádza. Vlastne nás odišlo už viac. Obaja Milanovia tu už nie sú, Viktor to tiež už zabalil. Šéf ťahá preč aj Iva. Ten poslušne priznáva, že je už unavený.

- „Som unavený, chlpi. Unavený... už to nie je, čo to bývalo. Kedysi by som... som vám ešte o takomto čase niečo zaspieval. Tuto Maťa by som... asi by som ho zbil.“, dodal a rozrehotal sa.

Maťovi to tiež prišlo náramne vtipné a tak sa na tom asi 20 sekúnd spolu neskutočne bavili. Potom ho šéf chytil za rameno a niekam zmizli. Asi zaplatiť. Koľko je hodín ? Je to jedno. Dnes večer idem na totálku. Šum v pozadí zmohutnel. Všetko tu akosi chaoticky hučí. Som už dosť opitý na to, aby som si uvedomil, že prehrávam, že končím opitý ako všetci ostatní, držiac sa v zdravom priemere – nie najviac opitý ale ani najmenej. Opica z baru už dávno doskákala na náš stôl a divo na ňom tancuje a škrieka. Škrieka mi do tváre, na hlave má zlatú nakrivo nasadenú korunu. Celé to presne odzrkadľuje danú chvíľu. Vraví mi : „Kde je tvoja taktovka ? Kde je pán cirkusu, cirkusu ? Kusu kusu... Ha ha ha... Si výstavný exponát, tak ako všetci ostatní. Ha ha ha... o niečo viac neistý, o niečo viac váhavý... predvádzaš samého seba. Opicu !“ Bujaro predo mnou tancuje a otravne škrieka. „Úspešný, mladý, perspektívny... Si chytrá opica. Si jedna z najchytřejších ! Chytrá ! Ha ha ha.“ Nedá sa to počúvať. Divo trieska činelmi, ako v cirkuse... robí mi to schválne ! Nedá mi pokoj... Dvíham sa zo stoličky a namierim si to na záchod. Močím. Tu, nad pisoárom, je to krajšie, pokojnejšie. Potreboval by som tu pár hodín ostať. Záchody majú akési zvláštne čaro. Teda, keď vám ho nepríde pokaziť nejaký komunikatívny kolega alebo cudzinec. Točí sa mi svet. I ja sa asi točím. Alebo sa točím len ja ? Zase som to prešvihol. Prečo ? Ale, ale, neopúšťajme sa tak rýchlo ! Šli sme do toho s dobrým svedomím, s... s presvedčením, že sa to tak predsa má robiť. A tak sa to robí. Robí ! Zajtra sa na tom spolu... zasmejem(e). E ? Počkaj. Ja... a kto ešte ? Ha ha... Preskakuje mi. Je to jasné. Aj keď ešte nie oficiálne. Kedy to zverejním(e) ? E ? Asi nikdy. Prečo by sme mali byť my tí prví ? Tam vonku je ich určite plno. Nemôžem v tom byť iba ja sám. To je matematicky... neprípustné. Smejem sa sám sebe. A stále močím(e). E ? Prerušovane. Ku koncu mi to ide vždy nejako ťažšie. Tak, viac zo seba asi nedostanem(e). To je výhoda whisky, človek sa takto vyprázdni len raz, dva krát za večer. Pri pive by tom bol nekonečný maratón. Umývame si ruky. To je dobre. I v tomto druhom stave sme zodpovední. Som ! Pozerám sa na seba do zrkadla. Vidím tam akési skrútený obraz cudzieho človeka. Aha, to je ten druhý. Musí to byť on ! To my... sme... Sme to my ? Ako vyzeráme ? To je jedno, ostatní to aj tak nepoznajú.

Sadám si za stôl. Mám pred sebou ďalší pohár whisky.

- „To je veľa !“, hovorím skleslo.
- „Dobrée nebuď labúúť, tuto to dopi a ideme.“, hovorí Maťo.

Bolí ma hlava a začína mi byť zle od žalúdka. Ale ešte mám(e) všetko pod kontrolou. Šikovne som to uhral do outu. A tak to aj ostane. Ostane ? Čert to ber. Kopnem(e) do seba... dvanásť ? trinásť ? pohár. Posledný ! Musí byť ! Musí ! „Musíš len zomrieť.“, škrieka mi do ucha opica. Ledva ju vnímam. Úspešne som prehral na plnej čiare. Pekne sme sa strieskali ! Zajtra... zajtra sa na tom zasmejem. Možno... Možno sa na tom zasmejeme. Dvíham sa a oznamujem, že idem zaplatiť. Musím sa fakt sústrediť, aby som sa netackal. Cestou k baru ma sprevádza opica. Strká do mňa. To sa tej potvore teraz dobre posmieva. To je ale... potvora ! Zajtra jej ukážem. Zajtra, zajtra tu tá kurva už nebude. Platím. Nechali sme sprepitné ? Koľko som tam nechal ? Platil som v hotovosti alebo kartou ?

Sme v taxíku. S niekým. Jasné, že sme s niekým. Sme ? Kto ? Ja a kto ? To je teraz komplikované... Ja a... ja ? A možno ešte Števo. A možno šofér. Áno, asi je s nami aj šofér. Nikdy nezabúdať na šoféra ! Hlavne pri šoférovaní...

- „Čau. Ozvi sa potom...“

Som doma, na chodbe. Vyzúvam sa, vyzúvam... som na zemi. Čo sa stalo. Spadli sme ! Vstávaj, spadli sme ! To snáď ani nie je možné, to je ako naschvál. Nerob blbosti, vstávaj ! Spadli sme ! No... dobre. Druhú topánku, ešte druhú topánku ! Čo ? Sme napol obutí !!! Kto ? Ja či ty ? To je jedno... obaja ! Vyzuj nás !

Umývame si zuby ? Možno to bude malé nepatrné plus keď si ľahnem do postele k Ivane.

Ukladám sa do postele. Ruku si pokladám cez Ivanine rameno. Hľadám jej ruku... ako je zvláštne pokrčená... Kde ju má ? Ah ! Tu je ! Chytila ma ! A svojou rukou odstrčila tú moju preč. Vie o nás ? Buď ticho ! Toto je úplne iná vec, iný svet... Čo budeme teraz robiť ? Nič, snaž sa rýchlo zaspáť ! Netočí sa ti hlava ? Prečo ? To nerieš ! Netočí ? Nie je ti na zvracanie ? Asi nie. Určite ? Si si istý ? Asi, asi hej... Teda, asi som si istý, že nie... Dobré sme sa strieskali ! Teraz to vidím. Kiež by som to videl tak jasne i zajtra ! Nesmiem, nesmieme na to zabudnúť ! Teraz to vidím ! Od zajtra to všetko začnem robiť ináč, od zajtra bude všetko ináč. Ale... nechajme to ! Myslíš si, že som ešte opitý... Jasné, že si to myslím ! Tak... nechajme to. Zajtra uvidíme. Zajtra... Na radiátore, pri posteli z Ivaninej strany čupí opica. Kolíše sa zo strany na stranu, divoko dychčí, cerí na mňa zuby. Zajtra im ukážem všetkým. Zajtra dokážem... Zajtra...